

Лілі. роман

КУПИТИ

Про книгу

У маленькому містечку стається дивне вбивство - хтось отрує доньку і дружину міського голови. Капітан Іван Зуб починає слідство. В цей же час у місто приїжджає журналіст, щоб взяти інтерв'ю у колись відомої поетеси Лілії Понаровської. Однак події розвиваються за своїм сценарієм. Загадкові вбивства продовжуються. Підозра падає на журналіста. Поліція його затримує. Містом поширюються панічні настрої - всі бояться маніяка. Розв'язка настає несподівано. Роман у стилі горору затягне вас у вир подій.

The background of the cover is a detailed illustration. On the left and right sides are large, close-up portraits of a young woman with long brown hair and an older woman with wrinkled skin and white hair. In the center, a man in a dark suit is seen from behind, walking down a narrow, brightly lit red corridor that stretches into the distance. The overall color palette is dominated by reds, browns, and dark tones.

ВАСИЛЬ
ДОБРЯНСЬКИЙ

◆ ◆
ЛІЛІ

ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ ВО

ВАСИЛЬ
ДОБРЯНСЬКИЙ

ЛІЛІ

Роман

ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ ВО

Добрянський В.
Лілі : роман / В. Добрянський. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024. — 376 с. —
(Серія «Детективна агенція БО»).

ISBN 978-966-10-4540-7 (серія)
ISBN 978-966-10-0418-3

У маленькому містечку стається дивне вбивство — хтось отрує доньку і дружину міського голови. Капітан Іван Зуб починає слідство. В цей же час у місто приїжджає журналіст, щоб взяти інтерв'ю у колись відомої поетеси Лілії Понаровської. Однак події розвиваються за своїм сценарієм. Загадкові вбивства продовжуються. Підозра падає на журналіста. Поліція його затримує. Містом поширюються панічні настрої — всі бояться маніяка. Розв'язка настає несподівано. Роман у стилі горору затягне вас у вир подій.

© Добрянський В., 2023
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024
Серію «Детективна агенція БО» засновано 2016 року

У маленькому містечку стається дивне вбивство — хтось отрує доньку і дружину міського голови. Капітан Іван Зуб починає слідство. В цей же час у місто приїжджає журналіст, щоб взяти інтерв'ю у колись відомої поетеси Лілії Понаровської. Однак події розвиваються за своїм сценарієм. Загадкові вбивства продовжуються. Підозра падає на журналіста. Поліція його затримує. Містом поширюються панічні настрої — всі бояться маніяка. Розв'язка настає несподівано. Роман у стилі горору затягне вас у вир подій.

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

Видавництво Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

Видавництво Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607 office@bohndan-books.com

Інтернет-магазин «Видавництво Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohndan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Л. Каденюка, 27: т/ф (044) 296 8956, nk-bogdan@ukr.net

Мережа книгарень «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Іван Зуб зайшов у кабінет останнім. Полковник Ярмоленко не любив, коли запізнювалися. Не важливо, який день — неділя, свято чи відпустка. Якщо призначено тобі прибути, постань перед ясні очі начальства вчасно. Тим, хто запізнився, полковник давав прочухана.

Сьогодні неділя, середина квітня. Весна аж волила: «Відкинь клопоти. Подумай про приємне». Начальник поліції з осудом глипнув на капітана Зуба, але промовчав. Якби була на те його воля, сам би відпочивав. Проте робота вимагала свого.

— Усі? — озирнув присутніх.

Чоловіки тихо загомоніли. Від Ярмоленка віяло грозою. Він нетерпляче постукував правим каблуком, не контролюючи себе. Його вигляд не обіцяв нічого доброго. Коли дратувався, мав звичку прижмурюватись. Як от зараз. Неначе прицілювався, на кого накинутися.

У кутку біля шафи сидів незнайомець. Сірий костюм у ледь помітну ялинку відбивав сонячне проміння з вікна, ніби у тканині світилося кілька ниток срібла. Біла сорочка, червона краватка й чисті туфлі, а головне, набундючений вигляд засвідчували, що до них завітав гість із-поза меж Пригорщі. З Вінниці або з Києва. Аскетичне обличчя з різкими рисами тренованого бійця застигло, показуючи відчуження. Був схожий на баскетболіста, який із примусу натягнув офіційний одяг. Він тут є, але тільки з обов'язку. Потягає залізо у місцевому спортклубі, зробить кілька пробіжок містом, спробує тутешньої хваленої кави, прогуляється кам'яними провулками з екзотичними будинками, складе звіт за поліцейськими паперами — і змиється.

«Ну-ну, подивимося, що ти за один», — вивчав чужака Іван Зуб.

Не любив вести слідство під наглядом.

— Колеги, хочу вам представити спеціального агента ДБР, капітана Сергія Антоновича Корабльова, — почав нараду начальник поліції і для певності глянув на папірець, що лежав перед ним. — Він працюватиме з нами.

— Великому Корабльову — великий кабінет, — прошепотів судмедексперт Давид Бахрадзе.

Сидів, зігнувшись, поміж слідчими Юрієм Райчинцем і Валерієм Веніславським. Хлопці з неприхованим зацікавленням розглядали спеціального агента. «Ось так слід робити кар'єру», — промайнуло в очах Райчинця.

— Поц, — шепнув у відповідь танатологу. — Представник обласного центру...

Скоро вже рік, як лейтенанти працювали у Пригорщі. Це, мабуть, їх напружувало. Батько Юрія — харківський прокурор — теж загальмував. Його мали перевести в Генеральну, але щось там не зрослося. Тож син, а з ним і вірний друг, чекали кращої долі у провінції.

— Гм... Капітане Корабльов, вам приміщення потрібне? — почув репліку медексперта полковник.

— Ні, дякую, — зворухнувся гість і поклав ногу на ногу. — Мій офіс буде в готелі.

Голос Корабльова нагадав вимову диктора, який озвучує офіційні новини. Все ще дивився на присутніх згори. В сірих очах читалося відсторонення. Всіляко показував, що він тут ненадовго. Лискучий носок туфлі, похитуючись, ловив, як і костюм, сонячне проміння.

«Атож, — мовчки погодився Ярмоленко. — Ми знаємо, як ти опинився тут. І хто поклопотався».

У Пригорщі сталася надзвичайна подія. Померла донька міського голови Арсенія Бурміцького — семилітня Діана, хвора на ДЦП. А дружина Емілія потрапила з важким отруєнням у реанімацію. Місцевий бізнесмен Степан Колесник, він же Дімич, підняв тривогу. Арсеній Бурміцький — його ставленик. Тож поява спецагента ДБР — заслуга Дімича, як його називали у вузькому колі колишніх братків із 90-х. Дімич давно порвав зв'язки з минулим і нині позиціонував себе добропорядним та законослухняним жителем міста. Трохи більше пів року тому капітан Зуб врятував його від неминучої смерті. Мало сам не загинув. Причому, двічі. Начальник служби охорони Колесника, відставний мент Подолянин, влаштував своєму босові пастку за старий злочин.

«Бідний Іван, — зиркнув на товариша Василь Павлович. — У готель ані ногою...».

У готелі «Мембер» кілер прострелив начальникові слідчого відділу щоки. Куля вибила зуби й залишила на обличчі сіточки швів, що вже ніколи не зникнуть. Неоковирна вимова й заміщення губів, яке не минало, зробили з Івана мовчуна. Усміхався гострою, немов зі скляних скалок, усмішкою і мовчав. Через ту посмішку його побоювалися й не любили колеги. «Контужений», — перешіптувалися за спиною.

Дебеєрівці не взяли кримінальне провадження у своє відомство. За формальними ознаками замах стався не на державного службовця, а на членів його сім'ї. Можна так і так. Як прочитаєш закон. До того ж, не відомо, чи то замах, чи спроба суїциду. Діміч наполягав на нерозголошенні деталей трагедії. Йому шкода втрачати бойову одиницю. Бурміцький провів безліч тендерів на його користь. А тепер, можливо, все урветься. З дружиною міський голова не ладив. Емілія його доїдала. Може, за те, що мало приділяв уваги хворій доньці. А може, за зіпсовану юність. Вони побралися жартома, на прохання Діміча. Тоді конче було потрібно, щоб кандидат на міського голову мав сім'ю. Жарт перетворився в муку на два десятки років. Арсеній часто сварився з дружиною й не ночував удома. Багато людей знали, де саме він відпочивав. Випливають факти, що скомпрометують його ім'я. Доведеться піти у відставку. Ця втрата ударить по імперії Колесника.

— Цього пана ви всі знаєте, — полковник показав на чоловічка років сорока, який тримав на колінах шкіряну течку й вигравав на ній пальцями нечутну мелодію. — Процесуальний керівник, старший радник юстиції Олексій Кирилович Боженко. Прокурор Мартиненко теж з нами. Принаймні він так сказав.

У голосі Ярмоленка прозвучав ледь чутний сарказм. Прокурор Мартиненко завжди ходив обережно, ніби в шахи грав. Ніколи не втручався у кримінальне слідство, хоча тримав його на контролі. З начальником поліції зближався рідко, тільки в тому випадку, коли обом загрожували кар'єрні проблеми, що нерідко напливали, немов весняний льодохід на Тясьмі. Тоді він насідав, вимагаючи дій. Щоби перескочити з крижини на крижину, треба поцілити на її край. Нерідко крижина перекидається. А рятівний берег далеко. Поліцейська кокарда Ярмоленка часто ставала для прокурора Мартиненка тією рятівною платформою, з якої він скакав по службі. І не дякував. Не зважав на

наслідки для самого полковника. Справа міського голови Бурміцького потребувала обережності.

— Процхер, — знову обізвався Бахрадзе.

За гострий язик його прозвали у поліції Гоґа-Маґоґа. Давид Абрамович не раз заявляв, що він найчесніший грузин серед українців. Гримуча суміш кавказького характеру і подільського менталітету.

— Процесуальний маніяк, — тихо засміявся, зблиснувши товстими окулярами, слідчий Валерій Веніславський.

Процкер Боженко зіпсував йому чимало нервів з убивством, що сталося ще в серпні минулого року. Комерсанта Ганжу отруїла таблетками домашня працівниця. Здавалося, все зрозуміло. Є зізнання злочинниці. Але старший радник юстиції щодня вимагав нові папірці й докази. Лейтенант бігав до нього, проклинаючи день, коли погодився стати слідчим.

— Ну й нарешті, — начальник поліції оглянув усіх прижмуреними очима. Роздратування не минуло. — Наш новий експерт-криміналіст Корнелій Степанович Безаков.

Ще один незнайомець, зображаючи посміх, поворушив верхньою припухлою губою і висунув з мішкуватого костюма, мовби черепаха з панцира, бриту лискучу голову. Всі знали, що він брат-близнюк заступника мера, в якого точно така сама припухла губа й голена потилиця. Обоє носили завеликий, ніби з чужого плеча, одяг. От тільки хто за ким доношував?.. Безаков-експерт досі працював десь на Львівщині. Перевели його саме під трагічну подію в будинку Бурміцького. У начальника поліції не було сумніву, що тепер усі деталі слідства зразу ж стануть відомими у мерії. «А також Дімічу, — з виглядом «поганого поліцейського», який обдумує допит підозрюваного, полковник Ярмоленко зупинив довгий погляд на Безакові. — От час настав! Обкладають і працювати не дають...».

— Гаразд, не будемо тягнути, — промовив рішуче й наказав медичному експертові. — Давиде Абрамовичу, доповідайте.

Бахрадзе розгорнув папку, зашелестів паперами і промовив:

— Отрута Медічі.

Фокус удався. Всі зацікавлено зосередилися на ньому. Давид Абрамович полюбляв бути у центрі уваги. Полковник Ярмоленко, мов крук, який збирався клюнути в око, терпляче чекав.

Не витримав лейтенант Веніславський.

— У Пригорщу повертається середньовіччя.

— Воно нікуди й не дівалося, — танатолог подарував йому вдячну посмішку. — От ви знаєте, скільки запахів у смаженої курки?

Дебеєрівець Корабльов здивовано зворухнувся і знову перекинув ноги. Носок іншої туфлі так само заграв чистотою проти сонця.

— Чотириста запахів! — урочисто виголосив Бахрадзе. — Наш смаковий апарат відрізнити їх не може. Він збитий з толку і не контролює ситуацію. У цю вибухову гаму дуже легко підмішати запах, що нас міг би занепокоїти, зіпсувати апетит.

— Наприклад, мигдалю, — скосив сірі очі на нього капітан ДБР.

— Так-так! — подарував і йому вдячну посмішку медичний експерт. — Саме цими тонкощами користувалася королева Медічі, коли знищувала своїх ворогів. Пригощала гостей, а вони ні про що не здогадувались. От, наприклад, інсулін пахне гуашшю. Іприт — геранню. Ціаніди — мигдалем. Свої запахи мають аконіт, болиголов, фентаніл, тарен, тетродоксин, навіть ртуть, до вашого відома. А бездоганий арсен...

— Давиде Абрамовичу, не випробовуйте моє терпіння! — гримнув на нього начальник поліції. — Розвели тут... хімлабораторію. У нас нема часу. Доповідайте по суті.

Почервонів і знову затупав ногою. Неділя, десята година ранку, в моргу лежить тіло семирічної дівчинки, у реанімації бореться за життя її мати, а вони слухають байки патологоанатома.

— Я підходжу до суті, — знову розгорнув течку судмедексперт. — Арсен — улюблена отрута жінок.

— Гм!.. — фиркнув дебеєрівець.

Мабуть, він перебував на одній хвилі з Бахрадзе.

Полковник Ярмоленко не піддався. Нахмурився і гаркнув, аж молоді слідчі здригнулися.

— Говоріть зрозуміло! Арсен — це миш'як?

— Саме так, — поспішно підтвердив Бахрадзе. — Отрута королів і король отрут. Пістолет із глушником. Зручно. Вистрілив і зник, не чекаючи загибелі жертви. Й підозри можна уникнути. Арсен убиває беззвучно й маскується під природні хвороби людини. Якщо, звичайно, вбивця розуміється в дозах. Смертельна доза — від п'яти

сотих до двох десятих грама. Парацельс у шістнадцятому столітті ввів цю отруту до переліку ліків. Стоматологи ще зовсім недавно використовували у своїй роботі сполуки арсену.

— Як скоро настає смерть? — не витримав капітан Зуб, прикидаючи, з чого починати слідство.

— Від кількох годин до кількох днів і навіть місяців. Ще раз кажу. Все залежить від дози і майстерності отруювача. Арсен... гм... тобто миш'як може накопичуватися в людському організмі роками. З поганої води, з овочів, отруєних інсектицидами, з парів, що виділяються під час обробки срібла або міді... Варіантів безліч. У нашому конкретному випадкові отрута потрапила в організми доньки і матері за кілька годин до того, як у них почалися розлади — сильний біль у животі, блювання, рідке випорожнення, зневоднення, судоми і непритомність. Класика жанру!..

— Жінка виживе? — стисненим голосом запитав начальник поліції.

— Схоже на те, — задумано відповів судмедексперт. — Лікарі проводять реанімаційні заходи. Якщо не станеться нічого несподіваного, то виживе.

— З нею можна поговорити? — знову втрутився Іван Зуб.

— Поки що ні. На жаль...

Бахрадзе помовчав, потім зауважив, що всі дивляться на нього, чекаючи продовження.

— Може, за день, за два поговорите. Стосовно доньки. Гадаю, тут зіграв фактор хвороби. Дитячий церебральний параліч пов'язаний із патологією центральної нервової системи, слуху, зору, мозку та інших органів. Організм дитини був ослаблений і не витримав додаткового навантаження.

— Яким чином отрута потрапила в організми жертв?

Це обізвався криміналіст Безаков. Витягнув стрижену голову, позираючи на колегу. Вони щойно зранку лише познайомилися, тож практично не знали один одного. Давид Абрамович звівся і поклав полковникові Ярмоленку на стіл акт дослідження.

— Отрута потрапляє в організм трьома способами. Через дотик, тобто через шкіру. Через рот, перорально, через подих, рідини і харчі. Або за допомогою ін'єкцій. Тут усе написано. У нашому конкретному випадкові, за моїм висновком, отрута потрапила одноразово

в організми матері й доньки з цукерками. Набір різних солодоців лежав у цукерниці на столі у вітальні. Ми з капітаном Зубом удосвіта їх реквізували. Всього були отруєні три шоколадні цукерки під назвою...

Медичний експерт нахилився і показав пальцем у текст свого висновку.

— «Ведмежі вушка». Їх виробляють зо п'ять кондитерських фабрик. Ці, зокрема, виготовлені у Львові. Третій цукерок залишився не використаний.

— Мала бути третя жертва? — полковник Ярмоленко голосно зітхнув.

— Не знаю, — повернувся до свого крісла Бахрадзе. — Це не у моїй компетенції. Я зафіксував, що в цукерниці було три отруєних цукерки. По одному з'їли жертви. Третій залишився.

— І слава Богу, — кивнув бритою головою Безаков.

Його випуклі очі зблиснули, немов у ляльки. Він намагався прилучитися до роботи. Але це дратувало присутніх.

«Де його брови? — розглядав криміналіста капітан Зуб. — Теж голить?.. Чи то алопеція?».

— Що каже дактилоскопія? — звернув на нього увагу полковник.

— Дактилоскопія мовчить, — зосередився новий криміналіст. — Мені представили три цукеркові обгортки. На двох виявив жіночі відбитки — дочки і матері Бурміцьких. Зараз перевірю. Не встиг. Як то кажуть, із корабля на бал...

— Із корабля — до Корабльова, — тихо прошепотів колега-медексперт.

Безаков закліпав, уловлюючи гумор. Продовжив.

— Третя — чистенька. До третьої цукерки голими руками не торкалися. Комуś пощастило.

— Маєте на увазі, що третьою жертвою міг бути мер? — начальник поліції вкотре загупав каблуком. — Це має вигляд... Непродумано, чи що? А якщо він солодкого не любить?

— Товстуні солодке люблять, — засміявся Гоґа-Маґога, який теж мав кілька зайвих кілограмів.

— Цей пункт із третім цукерком мені дуже не подобається, — обірвав його сміх Ярмоленко. — Дуже! Так убивці не діють. Наосліп.

На «авось»... Я не чую в цьому методі енергетики. Конкретики, чорт забирай! Хто з'їсть, той помре. А хто не з'їсть?.. Це рулетка? Чи що?

Помовчавши, глянув на слідчих.

— Капітане Зуб, твої версії. Не дрімай!

Іван не дрімав, хоча за звичкою вночі не спав. З часу поранення в готелі «Мембер» сон від нього втік і не повертався. Усю ніч крутився в ліжку й мучився, неначе хтось закріпив у свідомості рубильник тривоги. Ніяк його не вимкнути. Прикипів, приварився під час замикання. Ані руш. Медична комісія, оцінюючи його здоров'я після поранення, з поваги до старого поліцейського дала позитивний висновок і залишила на службі. Вони з полковником Ярмоленком розкрили резонансну справу, щасливо уникнули відставки. Але ж рубильник так і не піддався. Тільки на світанку слідчий падав у провалля сну. Дві-три години забуття. І цього, виявляється, йому вистачало.

— Які версії? Нема ніяких версій. Щось у цій історії є несправжнє. Фальшиве. Схиблений задум. Солодощі могла з'їсти випадкова людина. Хіба це говорить про розум убивці? Чи продуманий план?

Капітан довіряв своїй інтуїції. Вона ще жодного разу його не підвела. Губи заніміли, щоки вкрили дрібні шви, сон утік, але нюх залишився. Сьогодні він йому про щось повідомляв. Поки що невиразно. Відволікав увагу дебеєрівець із лискучими носками туфель.

— Смерть, на перший погляд, завжди фальшива, — чи то підтримав його, чи заперечив патологоанатом. — Ніхто не вірить, що людини не стало. От нема — і все! Аж поки не мине час і не звикнуть. Поки порожній простір не заповниться живими.

— Тіло мертвої дитини фальшиве? — нахмурився Василь Павлович. — Жінка в реанімації фальшива?

— Та ні. Я не про те, — неохоче відповів Зуб. — Ось три версії. Перша. Жінка хотіла покінчити життя самогубством разом із дитиною. А третю цукерку залишила для чоловіка. Друга версія. Чоловік отруїв...

При цих словах капітан Корабльов із ДБР напружено нахилився, щоби краще розгледіти слідчого. Він навідріз не хотів приймати версію, що міський голова Бурміцький отруїв свою доньку і дружину.

Але ж слідство має бути об'єктивним? То чому не припустити такий варіант?

Капітан Зуб зауважив той порух і продовжив:

— Чоловік отруїв дружину й доньку. Про мотиви поки що помовчимо. Він мав час і можливість обдумати все та скоїти злочин. А третю цукерку залишив, щоб відвести від себе підозру. Ну й наступна версія. Замах на всю сім'ю вчинив хтось сторонній. Таким дивним і божевільним чином. Щодо всіх трьох версій мають бути залізні мотиви. Але для того, щоби встановити їх, потрібно розпочати слідство. А ми тут сидимо, розмовляємо. Попри те, що час іде.

— Не мудруй! — в голосі полковника почулася образа. — План оперативно-слідчих заходів склали?

Він нервувався. І це нервування передавалося присутнім.

— Аякже, — відповів, не змигнувши оком, капітан Зуб.

— У наявності, — повторив за ним начальник оперативного відділу капітан Михальчук.

Василь Павлович зрозумів правильно: жодного плану нема.

Раптом перед ним засвітився й задзвенів телефон. Ярмоленко різко вхопив його і роздратовано вигукнув.

— Слухаю!

Бахрадзе перестав перешіптуватися зі сусідами і прислухався. Неділя. Мусять бути розваги.

У телефоні обізвався знайомий голос. Полковник зразу не второпав, хто його потурбував. Може, начальство з області?

— Василю Павловичу, моє тобі шанування, — привітався оксамитний чоловічий голос.

— Хто говорить? — ледь-ледь пригасив роздратування.

— Не впізнав? Значить, багатим буду, — засміявся чоловік. — З твоєю допомогою... Акивісон тебе турбує. Іван Акивісон. Пам'ятаєш?

— Трясця!.. Іване, в мене нарада, — полегшено зітхнув начальник поліції та відразу ж знову стривожився. — Чого телефонуєш?

З Іваном Акивісоном та його дружиною Розою він познайомився у Трускавці, на відпочинку. Роза з Людмилою Ярмоленко тричі на день мандрували до джерела пити водичку, а вони тим часом усідалися на терасі кафе, попивали коньяк або текілу та змістовно відпочивали.

Акивісон редагував газету і ще якийсь сайт, Ярмоленку то було нецікаво. Однак новий товариш захоплено розповідав про журналістські пригоди, схожі на анекдоти. Три сезони вони зустрічалися в Трускавці «на водах», їхня дружба зміцніла. Одного разу Людмила їздила до Рози у Вінницю на вихідні. Повернувшись, сказала, що на пенсії вони втечуть із Пригорщі. Сім'я Акивісонів придивиться для них будиночок на березі Бугу.

— Чув, що сталася біда в родині твого мера, — нарешті виповів причину свого дзвінка товариш.

— Звідки? — побагровів полковник і метнув поглядом по обличчях підлеглих.

— Гм... Ваш місцевий сайт повідомив, — уловив його настрій співрозмовник. — Мій кореспондент уже виїхав. Підтримай його там.

— Не треба мені ніякого кореспондента! — гаркнув Ярмоленко, забувши про дружбу. — От лайно! Яке слідство, коли сороки тріщать?!

Кинув на стіл телефон та звівся. Задихався від гніву. Як відчував, нова справа принесе лиху славу. Недарма в кабінеті капітан із ДБР.

— Дідько! Хто злив інформацію про злочин у будинку мера? — вигукнув, хлюпнув тремтячою рукою у склянку мінеральної води, надпив і сердито крякнув. Шипучка пішла у ніс.

Лейтенант Райчинець відкрив сайт і показав йому екран айфона.

— Ось, погляньте, місцевий сайт «Кабріолет», — далі прочитав: — Як повідомили поінформовані джерела, в будинку нашого мера Арсенія Бурміцького сталася трагедія. Донька і дружина отруїлися невідомою речовиною. Семилітня Діана загинула. Емілія Бурміцька в реанімації. Стан її стабільно важкий. Подробиці трагічної події повідомимо згодом. Стежте за нашими публікаціями.

— Трясця! Трясця! Трясця! — вилаявся Ярмоленко, шукаючи очима, на кому зірвати гнів. — Що це за поінформовані джерела? Га?..

Обвів поглядом колег, важко дихаючи. Ті потупили очі й мовчали. Бахрадзе сопів і складав папери у течці. Валерій Веніславський протирав окуляри. Капітан Корабльов похитував лискучим носком туфлі. Безаков утягнув лису голову в завеликий костюм, ніби йому стало холодно. Нема гірше опинитися в обстановці загальної підозри. Начальство скорі на розправу. Дехто навіть не чув про такий сайт.

— Капітане Зуб! Не сиди! Негайно до роботи. Всі до роботи! А ти не тицяй мені цим лайном! — гримнув на молодого слідчого. — Зателефонуй туди і накажи зняти інформацію. Бо я можу надовго зіпсувати їм життя. Писаки засрані! Слідство зривають.

— Хвилину, — Корабльов теж звівся і дикторським голосом проголосив: — Справа резонансна. Але не складна. Даю три доби на розкриття. Через три доби доповідаю начальству.

«Мені б твою впевненість», — подумки відповів капітан Зуб.

— Без мене до Бурміцького ані руш! — помахав на нього пальцем дебеєрївець.

У Пригорщу Володимир Нечай приїхав надвечір, коли квітнєве сонце, об'ївши сріблясті хмарки, кинуло рожевим посвітом на черепичні й жерстяні дахи та зависло вогняною кулею над Фортечною горою. Різнокольорові хаотичні новобудови, що позростали серед міста, ламали ряди старих будинків. Пістряві барви разили очі. «Гм... Вони схожі на порожні й сухі горіхи», — придивився до багатовікових кам'яниць із облупленими скульптурами-химерами, що підтримували балкони й сиділи на дахових гребенях.

За металевими парканцями цвіли, притулившись до сірих стін, магнолії. Атланти й каріатиди з цементовими руками відхилялися від цвіту, наче астматики.

Віяло старим закинутим кладовищем із похиленими хрестами, що позаростали густою травою. Співали птахи, радіючи весні. Найбезглуздіше чути спів пташок на цвинтарі. Ця думка вразила. Яке кладовище? Він посеред міста, що шумить і вирує. «Куди мене занесло? — Володимир стояв на перехресті біля автовокзалу й із подивом озирався. — Тут можна знімати кіно. Будинки сумні, наче досвідчені старці. Бруківка блищить, відшліфована ногами. Коти гріються на сонці. Тротуари відгороджені від дороги товстими ланцюгами, що обвисають од ваги. Тут можливе все, на що здатна наша уява. І навіть більше».

Місцеві жителі, сховавшись за гранітними стінами, спостерігали за навалою квапливої і всюдисущої сільської юрби, що взяла Пригорщу в облогу й наступала клаптиками строкатих будов з металу та пластику. Місто з тисячолітньою історією і вичовганою бруківкою здригалося від несмаку. І відступало у дитинець із фортецею та храмом — високим, стрімким, будованим-перебудованим з волі католиків, православних та мусульман і від того схожим на рослого чоловіка-велетня у тонкому плащі. Плащ шелестів од вологих хмар та вітру. Чи то вібрувала жерсть на стрімких його шпильх?.. Храм по вікна вгруз у гору. Кидав стрілку-тінь на течію Тясьми, що охоплювала петлею цитадель. Ріка темніла разом із сонцем, що падало за горбастий

краєвид. Тією тінню городяни віками визначали час і з тугою наслухали протяжне бамкання дзвонів.

Вулиця Фортечна Ліва здіймалася попри фортецю, безсумнівно, зліва. А, значить, справа охоплювала товстезний мур і чоловіка-велетня, що тримав над собою хреста, Фортечна Права. Посередині — площа з кам'яницями на два поверхи та підсліпуватими від пилюки підвальними віконцями.

Десь тут, на Фортечній Правій, у будинку з круглим флігелем, схожим на мінарет, жила героїня його майбутнього інтерв'ю — колись відома, а нині всіма забута поетеса Лілія Понаровська. Років сорок тому її поему «Одокія. Тридцять пісень про кохання» порівнювали з «Піснею про Лорелей» Генріха Гейне. А французи впізнавали у ній символізм і чуттєвість Анни де Ноай, в яку безнадійно закохався український композитор Ігнацій Падеревський. Вірші Лілії Понаровської перекладали і друкували, її нагороджували преміями. Старшокласниці рюмсали, читаючи строфи поетеси. Однак по якомусь часі вона зникла з літературних оглядів. Світ пішов далі, шукаючи нові захоплення й імена.

На початку 90-х Понаровська написала поему «Христя Суха, спалена відьма» про останню турецьку навалу на Пригорщу. В 1775 році юна пастушка Христя Суха передвістила загибель міста. Як навмисне, тоді у цитаделі вибухнули порохові склади. Тож городяни вирішили спалити віщунку, щоб лихе передбачення не збулося. Під час страти біля вогнища побилися навкулачки юнаки та зрілі мужі. Перші хотіли врятувати Христю, другі — стратити. Чоловічу бійку біля відьми, що кричала з вогню від болю, Лілія Понаровська описала колоритно й епічно. Але поема не знайшла відгуку в читачів. Щось невловиме, ледь чутне, змінилося в інтонації поетеси. Кажуть, уся проблема полягала в алітерації твердих приголосних, якими вона почала зловживати. Карбування слів нагадувало войовничу риторику сучасних патріотичних юрб (те ж саме побоїще юнаків і хазяїв). Це відштовхнуло романтично налаштовану публіку. І колишня знаменитість, образившись на критику, назавжди замовкла. «З яскравих сонць твоїх корона золота моє чоло вінчала», — писала про славу Анна де Ноай. Прикрашала, але згасла. Понаровська свій

блискучий вінець сама сховала у глибоку скриню з неопублікованими рукописами, а книжки порвала у нервовому припадку.

Редактор Іван Акивісон, якого колеги поміж собою називали «Милість Божа»¹, започаткував нову рубрику «Забуті знаменитості». Його газета й сайт змагались із впертою нехиттю людей читати й пізнавати. Пригладивши пелехату, зі сивими кучерями зачіску, Акивісон скептично озирає їх, п'ятьох журналістів. Якщо уважно придивитися до ворсистого килимка, що лежав під вікном, то можна побачити стежку, яку Іван протоптав до шафки в кутку. Там у нього завжди наготові були пляшка текили, сіль і лимон. Від тієї вибухової суміші його м'ясисті губи потріскалися й побіліли. Наче та сіль потрохи відкладалася й тверднула. Забув, коли цілував свою Розу, яка щодень, мов п'явка, висмоктувала з нього гроші. У його блідо-голубих очах, збільшених скельцями окулярів, гусли зневіра. Вирок читався виразно, немов написаний шістнадцятим кеглем. А глибоке сопіння підтверджувало роздратування. Пора розганяти. Пора. Пора!.. З такими кадрами він світ не переверне. І не погамує апетити дружини.

— Ну?.. Ну?.. Я вас питаю! — Іван відсунув на край столу ноутбук і нахилився грудьми вперед. — Що принесли?.. Чим порадуєте? Чим на хліб черствий будете заробляти? Чи ви гадаєте, що я вам милість Божа? З кишені дістану зарплату?..

Перекинув чашку з охололою кавою й відсахнувся. Промокнув серветкою і зло затицяв у кожного кульковою ручкою. Поглядом інквізитора визначав, кого розтерзати першим. Прізвисько «Милість Божа» в цей момент мало суперечливий вигляд.

Акивісон натрапив на публікацію про Лілію Понаровську. Там ішлося, що вона останні два десятки років прикута до інвалідного візка й ледь виживає у провінційній Пригорщі. Ця тема видалася йому цікавою. Талант і злидні. Зневажена слава. Розбиті ілюзії. Що думає про свою долю колишня коронована поетка?

— І жорсткіше! Жорсткіше покажи реалії, — наказав Володимирові, кинувши на стіл кілька купюр для відрядження. — Люди тепер люблять нуар! Чорно-білі фото. Вивернуті нутрощі... Їсти не дай, а злякай! Дурні!.. Нема, щоб радіти... Перекинь усе догори дном, а дай сенсаційний матеріал! Вигадай легенду. Не мені тебе вчити. До речі, приманку даю вже. Колись у місті жив Казя Пуделко. Катюга! Мав

крісло з цвяхами на сидінні. Голками випускав кров із вен. Поливав шкіру кип'ячим воском. Потім віддирав із кусками плоті, перетоплював і знову поливав... Натхненно позбавляв людей життя. Митець тортур та вишуканих катувань. Кажуть, що Казимир ожив. Ходить попід будинками і просить дати роботу... Як тобі?.. Га?..

— Це ви щойно вигадали? — запитав Нечай, згадуючи, де та забута всіма Пригорща. — Чого Лілія у візку? Що з нею сталося?..

Збільшені окулярами очі редактора божевільно глипали на нього. Акивісон тремтів од збудження. Облизував сіль із товстих губ. «Милість Божа» — це все-таки неточна характеристика Акивісона.

Володимир уявив, як тінь Казі Пуделка никає під вікнами німічної поетеси.

— Там, у Пригорщі, є мій давній приятель, начальник поліції полковник Ярмоленко, — закінчив настанову редактор, ухопив мокру серветку і жбурнув її у корзину. — Теж із розбитими ілюзіями. Сам себе загнав у дідьчий кут. І вже не борсається... Коли що — звернешся до нього. Я повідомлю про твій приїзд. Допоможе накопати фактажу.

Нечай незадоволено повів плечима.

У мережі про поетесу з Пригорщі лише кілька згадок. Та й ті переповнені загальщиною. Допоміг друг-педант Сергій Горбокін. Він завідував бібліотекою у медичному університеті й вів поетичний гурток «Сапфо». Дівчатка в білих халатах, затинаючись, читали йому сонети про кохання. Часто використовували латину.

— О! Вона ще жива?! — здивовано вигукнув. — *Nomen est omen*². Лілія Понаровська — це супер! У мене є її переклади іспанською. Якби міг — поїхав би з тобою. Ех, невдача!.. Починається сесія. Візьми у неї автограф! Не хочеш для себе — попроси для мене. Одягну в рамочку. *Post scriptum* завжди пише смерть. Тільки забуті помирають назавжди. Раджу почитати перед поїздкою.

— Іспанською? — фиркнув Володимир.

— Ні, українською, — заперечив друг. — Спеціально для тебе знайду.

Нечай промовчав. На поезію не тягнуло. Не любив декламування, бо в ньому все несправжнє. Та й реалії життя напружували. Задум Акивісона дратував. Не хотілось їхати у Тмутаракань.

Друзька надіслав два синопсиси поем Понаровської, помереживши їх знаками «Sic! Sic! Sic!»³. Він гадав, що його друг аж так перейнявся темою. Під поемою «Христя Суха, спалена відьма» Горбокінь написав, що бійка за дівчину почалася з криків пастуха Василя Шелара, який кохав Христю. Чоловіки кинулися стінка на стінку, роздирали один одному щоки, вгризались у горлянки, вичавлювали очі, вибивали зуби й ламали ребра, а за брамою степовий вітер ніс до них кінноту ворога. Після смерті коханої хлопець увійшов у скелю над Тяською і зник назавжди. Відтоді 28 квітня, у день страти відьми, дівчата плетуть вінки з кульбаби і йдуть на ріку, щоби побачити красеня.

«Наш народ уміє вигадувати яскраві легенди, — подумки засміявся Володимир. — Чортівня! Вони змовилися? — кисло посміхнувся, склав аркуші й сховав у кишеню. — Казя Пуделко... Хлопець зі скелі... Не вистачає вершника без голови».

В автобусі задрімав. Дрімоту розірвав галас телефона. Дзвонив Акивісон. Неохоче відізвався.

— Алло, шефе. Ви мене розбудили.

— Не спи, трясця твоєї матері! Не спи! — галасував у вухо редактор. — Зміна орієнтирів. Чуєш? У Пригорщі чепе! У будинку міського голови Бурміцького трагедія. Отруїлися донька і дружина. Забудь про Понаровську! Першим ділом чекаю від тебе матеріал про цю сенсацію. Не тупи!.. Біжи мерщій до полковника Ярмоленка і вивідай інформацію. Я його попередив про твій приїзд. Лоба розбий, а дай мені ексклюзив.

Він важко дихав, наче щойно сам бігав у пошуках вибухової інформації.

— Шефе, я спробую щось розізнати, — сонно відповів. — Але ж хто допустить мене до слідства?

— Я тобі сказав. Полковник Ярмоленко, — повторив шеф. — А коли щось не так, то сам упораєшся. За що я тобі гроші плачу?

— Гроші? — перепитав, розглядаючи у вікні краєвиди, що пропливали. — Допомогу по бідності ви називаєте грішми? Краще з капелюхом стояти на мосту через Буг.

— От зараза! — вигукнув Акивісон. — Нечай, я з тобою почуваюся задовбаним хмирем. Хана тобі, якщо не кинеш завтра сенсацію.

...У Пригорщі його ніхто не чекав. Їхав з відчуттям фатуму та рішенням, що назрівало. Все буде так, як буде. Стріла вистрілила — нехай летить. Акивісон її випустив. Навіть змінивши орієнтири, шеф не змінив бажання послати його під три чорти.

Навколо привокзальної площі, зблискуючи рожевими вікнами у промінні сонця, що падало за Фортечну гору, шуміли кілька барів. Господарі повиставляли на тротуар столики. Молодь пила пиво, курила й голосно сміялася. Грала музика. Весняний м'який вітерець повівав з Буджацького степу, здіймаючи вихори пилуки та дрібних папірців. На ратуші з червоної цегли годинник сумно показував третю. Він, мабуть, давно стомився рухати стрілками. У Пригорщі час зупинився.

Ноги самі попрямували до бару. «Мушу нагородити себе після кількогодинної трясучки в автобусі», — вирішив. Довго затримуватись у місті не збирався. Пункт перший: знайти готель. Пункт другий: навідатися до забутої поетеси і розговорити її. Пункт третій: дізнатися про отруєння, що відбулося у сім'ї мера. Пункт четвертий, найголовніший: чкурнути з цієї Пригорщі й подумати про зміну професії. Нема нині журналістики. Здохла під тиском блогерів, які не люблять ком та крапок. Маніяки зі смартфонами. Краще піти розвантажувати вагони з вином. Там хоч видають плату з урахуванням скляного бою. Чи відкрити свічний заводик поблизу Києва. Це нині найстабільніший бізнес. А ще слід укласти угоду зі смертю. Люди помирають без вихідних. І нічого з цим не вдієш.

«Ти цинік», — сказав би романтичний Сергій Горбокінь.

Як добре, що ніхто не чує наших думок.

Завернув у старий бар із жерстяною вивіскою, що звисала, ніби прапор на палиці, й тонко поскрипувала під вітерцем. «Пиво Кубійовича», — прочитав. Тут торгували пивом уже півтора століття років. Власники змінювались, а мідна вивіска все погойдувалася і тьмяніла.

Низька сфера стелі тиснула на голову. Прокислий сопух ударив у ніздрі. Тиньковані стіни вкрилися чорними грибковими плямами. На плафонах наросла жирна пилука, яку не витирали з часу, коли Пригорщу відвідував гетьман Павло Скоропадський. Кажуть, що він тут збирався відкрити гімназію. Але розвідка попередила, що на площі перед ратушею постала будка з газованою водою. Де будка — там замах. Монархісти й есери діяли примітивно і нахабно. Державна

варта замінила воду на пиво, а терористів на своїх агентів. І навіть ясновельможний спробував кухоль місцевого напою.

За важкими та громіздкими дубовими столами ніхто не сидів. Усі втекли надвір, аби подихати весною. Тільки якийсь п'яниця біля стійки стогнав і зазирає у порожній бокал. Із подивом витріщався на бармена, який байдуже витирає рушником вентиля перед собою. У лівому вусі в нього біліла срібна сережка, а на правій руці вище ліктя синіла літера Ї. Татування впадало у вічі й викликало бурю запитань. А хлопцеві це, мабуть, подобалося, він чемно усміхався й питав, що наливати. Оптимізм світився у його хитрих, неначе в картяра, очах. Володимир мовчки показав на вентиль.

— Ідіть на вулицю. Зараз винесу, — барменові не сподобалася його стриманість.

Із дверей, що чорніли в кам'яній стіні, було чути, як гримить посуд. Жінка, голосно лаючись, поливала зі шланга кухлі у чавунній ванні. Кухлі перевертались і дзвеніли.

«Ні, жінкам шкідливо працювати в барі, — подумав, обираючи місце, де сісти. — У них відбувається дезорієнтація свідомості...».

Знайшов вільний столик під зеленою парасолею біля самої дороги. Старий «сааб» чмихнув поряд, і з нього вискочила компанія хлопців та дівчат. Як вони там усі вмістилися?.. Ще одна компанія піднялась їм назустріч, і всі почали обійматися, гримаючи пластиковими стільцями.

«Дезорієнтація у мене, а не в тієї жінки, що має посуд, — несподівано впіймав себе на думці. — Що тут роблю? Як мене сюди занесло?..»

Незнайома й чужа Пригорща розгорнулася перед ним, неначе на старовинному ґобелені. Фарби давно вилиняли й ховались у надвечір'ї. Ще зранку він не збирався нікуди їхати.

— Ось пиво, — нагадав про себе кент із літерою Ї.

Нечай кивнув та віддав двадцятку. Бармен ухопив купюру мокрими пальцями.

— От лайно! — вирвалось у Нечая разом із бульбашками з носа. — Рідкісна гидота!.. І це називається «Пиво Кубійовича»?!

За сусіднім столиком повернувся дядько у пом'ятій сорочці. Попивав те, від чого журналіста перекосило.

— Що?.. Сподобалося?..

— Угу... Дах зносить! — підтвердив Володимир.

— Без присадки не піде, — мужик поклав нігтями по пляшці з горілкою. — Ця рідина має чарівну дію. Вмить змінє формулу.

Дядько звівся з місця й плюхнувся поруч. Від нього пахло дешевими цигарками.

— Перевірено. Мін нема, — похитав пляшкою перед його носом. — Долити?..

Півлітрівка у його великій і грубій руці виглядала маленькою мензуркою. Очі по-батьківськи вивчали хлопця.

Хлопець приречено зітхнув і промовчав.

Чоловік задоволено кивнув і хлюпнув «присадку» в «Пиво Кубійовича».

І був правий, чорт забирай! Формула зразу змінилася. Рецептори втішились. Огида зникла. Якщо подумати, то нема нічого поганого у «викрутці» — б'є зразу і в десятку. Зіпсований настрій летить за вітерцем. А в душі розквітає троянда.

Дядько з насолодою поспостерігав, як незнайомець ковтає місцеве популярне «мохіто» й щиро вигукнув:

— Отепер стане легше! Повір мені, я цим розчином іржу на трубах знімаю.

Він злегка піднявся у кріслі та простягнув тверду п'ятірню.

— Володимир Онисимович, слюсар-водопровідник. Тут, — показав на місто, — з водою завжди проблема. Бо живемо на камені.

Чоловік гордився своєю професією. Нечай його не міг підвести.

— Теж Володимир. Тільки Сергійович... Журналіст.

Він уявив пухкі губи та їдку посмішку Акивісона. «До дідька! — подумки відповів редакторові. — Це моє останнє відрядження. Маю право!..» А вголос додав: — Лауреат премії «Золоте перо». І... І... Лідер професійних рейтингів.

Водопровідник на хвилю задумався, осмислюючи почуте. Зморщив чоло, нахмутив чорні брови. В його очах проступив сумнів. Дзенькнув горлечком пляшки об чужий кухоль.

— Будьмо, тезко, — припросив. — А до нас яким вітром занесло?

Голос та й вираз змінилися. Володимир Онисимович крадькома поглянув на те місце, де щойно сидів у гордій самотині. Хто хоче мати справу із журналістами?..

— Гм... — хлопець охоче підняв своє пиво. — Коротеньке відрядження. Ви у місті всіх знаєте?

Дядько з гордістю оглянув Пригорщу.

— Не тільки я всіх... А й усі мене. Вода по трубах тече.

Ця незаперечна істина сподобалась і йому, і журналістові. Вони, не змовляючись, торкнулися кухлями. «Як добре говорити з мудрими людьми, які тебе розуміють з півслова», — подумав Нечай, зауваживши, що тупо плює на лексичну охайність.

— Що сталося у міського голови? — кинув пробний камінь.

— У кого? — здійняв брови водопровідник.

— У Бурміцького. Здається, так його прізвище.

— А-а-а, — протягнув чоловік. — У Бурміцького нічого не може статися. Він упакований, як треба. Наше пиво не п'є. На хрін він тобі?

«Зрозуміло, старий нічого не знає про отруєння. Поліція береже свої таємниці». Нечай надпив із кухля.

— А таку... Лілію Понаровську, поетесу і знаменитість, знаєте?

«На фіга йому поетеси?» — осмикнув себе, розглядаючи дядька з підкачаними рукавами сорочки.

— Понаровську? Чекай... Чекайте...

Чоловік ніяк не міг обрати правильну тактику поведінки. Все-таки перед ним сидів журналіст. Випитого було ще замало, щоби почуватися розкуто й чхати на авторитети.

— Яку Понаровську? Такої фамілії не чув. Може, Покровську?..

— Ні, — твердо заперечив хлопець і знову надпив удосконаленого «Пива Кубійовича». — Не помиляюсь. Я рідко помиляюся. Лілія Аркадіївна Понаровська. Поетеса.

Дядько по-філософськи дивився на місто. Хто така Понаровська, він явно не знав.

— Колись про неї багато писали, — розповідав Нечай далі. — А потім вона... Десь пропала. О, в аварію, кажуть, попала. Тепер інвалід. В інвалідному візку пересувається.

— Це ви, може, про Вовчиху питаєте? — водопровідник нарешті визначивсь, як звертатися до гостя.

— Про Вовчиху?.. Яку Вовчиху? — Володимир розчарувався.

— Ну... Є тут одна. З дому втікає. Спиниться на площі, он там, біля ратуші, й машинам заважає. Шофери сигналять. Їввалт на все місто.

Дочка її назад додому забирає.

Чоловік показав на площу. Хлопець уявив стару, котра сидить, схилившись в інвалідному візку, й тиче дулі водіям, які тиснуть на клаксони. Хіба може таке витворяти колишня поетеса?..

«Акивісоне! Я тебе вб'ю!» — пообіцяв, укотре приклавшись до кухля.

Бульбашки втекли. Пиво стало гірке й несмачне.

— А чому Вовчиха? — запитав.

— Її чоловік мав прізвище Вовк, — тезко розлив по кухлях решту горілки. — Ну і... Вовчиха. Там якась мутна історія сталася. Років двадцять тому, а може, й більше. Я тоді служив прапором у Тульчині. Ать-тва!.. — він бадьоро смикнувся. — Праве плече вперед!.. Морду лица на командира!.. І спирту... Спирту, хлопче, втопитися можна... Знаю тільки, що чоловік її загинув. І ще хтось... В автомобільній аварії. Вона не дарма дулі показує водіям. Зламала хребет і, здається, психіку.

«Попав. От же я попав! — укотре пожалкував, що пристав на пропозицію редактора. — У жінки зозуля кукає, а я буду брати в неї інтерв'ю?..».

Утім, може, це не вона?

— Мені Вовчиха не потрібна, — заперечив. — Шукаю Понаровську... Поетесу, яка написала... Ет, це не важливо. О, до речі, єдине, що знаю. Вона живе на вулиці Фортечної Правій. У будинку з мезоніном... Ні, з мансардою. Дідько!..

Він вилаявся й чітко вимовив, ретельно розставляючи слова.

— У домі з флігелем, схожим на мінарет.

— Ну?.. Я ж кажу, — співрозмовник поправив закачані рукави — його жили ще більше набухли. — Дім Вовчихи. Я цієї зими там був. У неї бойлер потік. Ремонтував. Оцими-о руками...

Показав долоні з погано відмитою іржею. Потім дістав пачку «Прими» без фільтра й закурив. Питво з горілкою лягло сірою тінню на його добрі очі.

— Хочеш, відведу? — нахилився, дихнувши нікотинном і принадами «Пива Кубійовича» зі зміненою формулою. — Чи ще по одному?.. Тут недалеко магазинчик є. Може, збігати?

— Ні! — рішуче заперечив Нечай. — Тобто хочу... Е-е-е-е... Хочу, щоб ви відвели до Вовчихи. На правах господаря цього міста. Я с-с-собі уявляю, що напишу!..

«Непоганий дядько, — вирішив. — Я все-таки добре розуміюся в людях. Робота навчила. Є такі, що п'ють, балакають, сопуть, а потім у бійку лізуть. Алконавти зі стажем. Кулаками доводять свої амбіції. Мені битися не можна. Неодмінно донесуть редактору. Хоча вже наплювати. Я йду».

— Ця Вовчиха дочку має?

Ішли містом, що закривалося теплим полотном вечора. Сонце остаточно пірнуло за Фортечну гору і сказало всім «На добраніч!». Вечірня Пригорща нічим не відрізнялась од Вінниці.

— Має, — водопровідник зі смаком розкурював вогку від пролитого пива «Приму». — Мені її жаль. Загубила біля мами молодість. А ти що?.. Нашими дівчатами цікавишся? Он, бач, які... свистуни... бігають?.. Обережно.

Володимир фиркнув. От про що, а про любов у глухій Пригорщі навіть не думав.

На ратуші несподівано голосно вдарив годинник. За ним полинув м'який подзвін із храму над фортечною стіною. Протяжні звуки сповнювали вечірнє повітря урочистістю, тонким прозорим водоспадом падали згори, підсилюючись вібрацією жерстяних дахів. По них пробігли гострими кігтиками сотні сполоханих голубів. Дрібне пір'ячко затанцювало під малинові переливи. Кілька котів вискочили з-під будинків і мрійливо вигнулися, поглядаючи на пташину зграю.

— Восьма, — сказав, ікнувши, новий приятель.

Цигарка випала з його пальців, і він зосереджено, ніби не мав важливішої справи, розтоптав її підошвою.

— Дзигар бреше, — Нечай показав на циферблат.

Там стрілки застигли на третій годині.

— Із того боку, від мерії, правильно йде, — дядько струснув головою, згадуючи, куди і з ким мандрує. Мабуть, удосконалене пиво почало діяти, тож його очі посоловіли. — А з цього боку заїло... У Пригорщі нема часу. Ми звикли. Нам зручно. Поглянув — третя, нема куди спішити. Дивися! Третя! — він картинно кинув перед собою коробку сірників. — Ще рано. Мо', зайдемо кудись?..

Згадка про мерію і мера зіпсувала Нечаєві настрій. Шеф наказував, щоб насамперед розкопав інфу про трагедію у домі Бурміцького. Але Володимира несло в інший бік, до Понаровської. Зрештою, зранку буде видно, куди кинутись. А зараз — нема вибору. Попереду ніч.

— Ні, Володимире Онисимовичу, — рішуче заперечив. — Наш курс — будинок Вовчихи. Ведіть!..

— Ну, гляди, щоб не пожалів...

Пророчі слова. Але журналіст на них не звернув уваги.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ